(54)

கேசவன் கல்யாணத்தின்போது

கிருஷ்ணமூர்த்தி நீங்கள் அவசியம் என் கல்யாணத்துக்கு வரணும். வேலை, கீலை என்றெல்லாம் சொல்லக் கூடாது. காலை யிலேயே முகூர்த்தத்துக்கு வந்துவிடணும். நம் பிரண்ட்ஸ் சர்க்கிள் எல்லாம் வரும். உங்களுக்கும் ஜாலியா பொழுது போகும். அப்புறம் மத்தியானம் சாப்பாடு. நிஜமாகவே நல்ல சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறேன். கல்யாண மண்டபத்திலேயே கெஸ்ட் ரூம் இருக்கு. படுத்து ரெஸ்ட் எடுத்துக்கலாம். சாயங்காலம் ரிஸப்ஷன் வச்சிருக்கேன். அதிலேயும் நீங்க கலந்துக்கணும். ராத்திரி டின்னர் முடிஞ்சப்புறம் தான் உங்களை நான் விடுவேன். என்ன? சும்மா தலையை ஆட்டிட்டு வராம இருந்துடக் கூடாது. எனக்கு நீங்க வரலைன்னா ரொம்ப சங்கடமா இருக்கும்...

கேசவன் மூன்றாவது தடவையாக சொல்லிக்கொண்டு போனார். காப்பி வரவழைப்பதாக நான் சொல்லியும், நேரம் இல்லை என்று மறுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். நேரம் இருக்காது தான். நாளை மறுநாள் கல்யாணம். மாப்பிள்ளை பத்திரிகை கொடுத்துக்கொண்டும் நெருங்கியவர்களை நேரில் போய் அழைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்.

என்மேசைக்கு மேலே ஏராளமான காகிதங்கள். பறந்து விடாதிருக்க பேப்பர் வெயிட்டுகள் வைத்திருந்தேன். தலைக்கு உயரே ஃபேன். நிதானமாகச் சுற்றினாலும் காற்று உஷ்ணமாக வந்து கொண்டிருந்தது. என் முதுகுக்குப் பின் ஜன்னல், எட்டிப் பார்த்தேன்.

தூரத்தில் கேசவன் போவது தெரிந்தது. வெள்ளையாகச் சுள்ளென்று அடிக்கும் வெயில். கேசவன் தலையில் கைகுட்டை யைப் போட்டு மூடியிருந்தது தெரிந்தது.

அவர் வீட்டுக்கு மூன்று முறை போயிருக்கிறேன். நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் முதல் முறை.

அவருக்கு மூன்று தங்கைகள். மூத்தவள் டைப்பிஸ்டாக இருந்தவள். எனக்குக் காப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தவள் அவள் தான். அவளை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். கேசவனுக்குப் பூஞ்சை உடம்பு. அவள் அவருக்கு அக்கா என்று சொல்லும் விதத்தில் இருந்தாள். முகம் அழகாகவே இருந்தாலும், முற்றிக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது.

அவள் போன பின்னால், அவளைப் பற்றித்தான் பேசினோம்.

அப்போது அவளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் கேசவன். பெண்ணுக்கு வயசாகி விட்டதாகக் கூறி சில நல்ல இடங்கள் தட்டிப் போயின என்றார். சில இடங்களில் பணம் அதிகம் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்றார். ஆனாலும் சம்பாதிக்கிற பெண். அவளுக்காக இல்லையென்றாலும் அவள் சம்பாத்தியத் துக்காக விலை போய்விடுவாள் என்றும் நம்பிக்கையோடு சொன்னார் அவர்.

கேசவன் சொன்னபடியே அந்த வருஷத்திலேயே டைப்பிஸ்ட் விலை போனாள். அடுத்தபடியாக இருந்தவள் படிப்பும் ஏறாமல், டைப்பும் வராமல் வீட்டில் எல்லோர்க்கும் சமைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

சராசரிக்குக் கொஞ்சம் குள்ளமான தோற்றமும், நிறமும் கொண்டவள் அவள். ஆனால் மூன்று பெண்களில் இவள், கணவ னுக்குச் சௌக்கியம் தரக் கூடியவளாக இருப்பாள் என்றார். எந்தத் தடையும் இல்லாமல், எதைப் பேசினாலும் சிரித்துக் கொண்டே பேசுவது அவள் இயல்பாய் இருந்தது. மூத்தவளுக்குக் கல்யாணம் ஆன ஒன்றரை வருஷத்துக்கு அப்புறம், வாங்கியிருந்த கடன் சுமை கொஞ்சம் குறைந்த பின், இவளுக்கும் ஒரு பஞ்சாலை மேஸ்திரிக்கும் கல்யாணம் நடந்தது. இதற்குள் கேசவன் மேலும் மெலிந்து போனதாக எனக்குப் பட்டது. சொன்னேன். சிரித்துக் கொண்டார். தலையைத் தடவிக் கொண்டார். அவருக்கு நெற்றி கூடப் பெரிசாகிப் போயிருந்தது.

கடைசிப் பெண் மிஞ்சியிருந்தாள். முதல் வருஷம் ஹோம்—சயின்ஸ் படித்தாள். அவளுக்குக் கணக்கு அல்லது ரசாயனம் படிக்க ஆசை. ஆனால் கணக்குப் போன்ற துறைகள், எல்லார்க்கும் கிடைப்பது அரிதாய் இருந்தது. சிவப்பாயும், ஒழுங்கான உடல்

வளர்ச்சியும் ஆரோக்கியமும் கொண்டிருக்கிற, பெரும்பாலும் ஏதேனும் வாகனத்தில் வந்து இறங்குகிற பெண்களுக்கே கணக்குக் கிடைத்தது.

இந்தப் பெண் எப்போது பார்த்தாலும், வீட்டில். ரோட்டில், கல்லூரிக்குப் போகும் போது எங்கே பார்த்தாலும், நாளாகிப்போன அலுமினியப் பாத்திரம் மாதிரி சோபை இழந்து காணப்படுவாள்.

இரண்டாம் வருஷம் வருவதற்கு முன்பே, அரசு எழுது பொருள்கள் விற்பனைப் பிரிவு குமாஸ்தா ஒருவனுக்கு அவளைக் கல்யாணம் பண்ணி வைத்து விட்டார் கேசவன்.

'படிக்க ஆசைப்படுகிறவள். அவளையாவது படிக்க வையுங் களேன்' என்று கேசவனிடம் சொல்லிப் பார்த்தேன் ஒருநாள்.

'உங்களுக்குத் தெரியாது — கிருஷ்ணமூர்த்தி. இவள் பி.ஏ. பாஸ் பண்ணிட்டா எம்.ஏ. படிச்ச மாப்பிள்ளையை அல்லவா தேடணும். எங்க ஜாதியில் எம்.ஏ. படிச்சவன் ரொம்பக் குறைவு — இருக்கிற ஒருத்தன் ரெண்டு பேரும் கோபுரத்து மேல உட்கார்ந்துகிட்டு நம்மைக் குனிஞ்சு பார்த்து ஈ ஏறும்புகிட்டே பேசறது மாதிரி பேசுவார்கள். இவள் எனக்குப்போய் தங்கையா பிறந்திருக்காளே. அவள் தலைவிதி அனுபவிக்க வேண்டியது தானே — விடுங்க சார்' என்று விட்டார் கேசவன்.

மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளுக்குத்தான் நான் போக முடியாத படி இக்கட்டுகள் எனக்கு வரும்.

கேசவன் கல்யாணத்துக்கும் காலையில் போக முடியவில்லை. மாலையில் தான் போனேன்.

ஏறக்குறைய ஒரு மணிநேரம் காத்திருந்த பிறகுதான் பஸ் வந்தது. பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்த பின்னால்தான் கல்யாணப் பத்திரிகையை வீட்டிலேயே வைத்து விட்டு வந்து விட்டது ஞாபகம் வந்தது எனக்கு. பத்திரிகை தேவையில்லைதான். ஆனால் நான் போக வேண்டிய கல்யாண மண்டபத்தின் சரியான முகவரி ஞாபகத்தில் இல்லை.

வண்டி நிற்கும் இடத்தில் இறங்கி, வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து பத்திரிகையை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் பஸ்ஸைப் பிடித்துப் போய்ச் சேர்வது சாத்தியமில்லை எனப்பட்டது. அப்படிப் போனால் டின்னருக்குப் பின்னால், நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டும் வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு நடந்து முடிந்து போன கல்யாணத்

தைப் பற்றிப் பேசியவாறிருக்கும் நேரத்தில் அசட்டுத் தனமாகப் போய் நிற்க வேண்டியிருக்கும் என்று பட்டது.

ஆனாலும் பத்திரிகை கொடுக்கும் போது கேசவன் சொன்னது லேசாக நினைவுக்கு வந்தது.

இந்தப் பஸ்ஸில் ஏறி, இந்தக் குறிப்பிட்ட ஸ்டாப்பில் இறங்க வேண்டும் என்றார். அங்கிருந்து ரொம்பப் பக்கம் என்றார். ஆனால் எங்கு? ஒரு விஷயம் ஞாபகத்துக்கு லேசாக வந்தது. நகரத்துச் சூழலில் சாதாரணமாக இருக்காத அழகான பெயராய் இருந்தது அந்த ஸ்டாப்பின் பெயர். 'குளம் என்று முடியும். என்ன குளம்? கேசவன் சொல்லியிருந்தார்.

"வழி தேடி நீங்கள் அலையவேண்டிய அவசியமே இல்லை — குளம் ஸ்டாப்பில் இறங்கி பத்தடி தூரம் போனால் போலீஸ் ஸ்டேஷன் வரும். அதை ஒட்டி இடது புறமாகத் திரும்பும் தெருவில் திரும்பினால் கொஞ்ச தூரத்திலேயே அந்தக் கல்யாண மண்டபம் வரும். அந்தத் தெருவில் நிறைய கல்யாண மண்டபங்கள் இருக்கும். நம்முடையது தான் கொஞ்சம் ச்சீப்.

வண்டி போய்க் கொண்டிருக்கும் போதே, கண்டக்டரிடம் "குளம் ஸ்டாப் வந்தால் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"அல்லிக்குளம் ஸ்டாப் தானே, சொல்கிறேன்" என்றதும் தான் எனக்கு நிம்மதியும் ஆசுவாசமும் ஏற்பட்டது.

கேசவன் சொன்னபடியே அல்லிக்குளம் ஸ்டாப்பில் இறங்கி கொஞ்ச தூரம் நடந்தவுடனே போலீஸ் ஸ்டேஷன் வந்தது. இடது புறமாய்த் திரும்பினேன். நடந்தேன்.

இந்த ஊரில் பெட்டிக் கடைகளைப் போலக் கல்யாண மண்டபங்களும் பெருகிக் கொண்டிருந்தன. எனக்கு எதிரே கல்யாணத்துக்குப் போய்வருகிறார்கள் எனப் பட்டுப்புடவை கசப்பில் பெண்கள் குழந்தைகளோடும் தாம்பூலப் பைகளோடும் எதிரில் வந்தார்கள்.

'எங்கே... கேசவன் கல்யாண வரவேற்பில் இருந்தா' என்று நான் கேட்கலாம். தப்பில்லை. ஆனால் ஏனோ கேட்கவில்லை.

முதலில் எதிர்ப்பட்ட கல்யாண மண்டபத்தின் வாசலில் வாகனங்களும் புதிய ஆடைகளோடு மனிதர்களும் நின்றிருந்தார்கள். என் மனசில் என்னவோ இந்த மண்டபம் இல்லை என்று தோன்றவே மேலும் நடந்தேன்.

அடுத்தாற்போல் இன்னொரு மண்டபம் வந்தது. அங்கும் வாகனங்கள். மக்கள் மைக் வழியாக தமிழ்ச் சினிமாப் பாடல்கள். இதுவும் இருக்காது என்று தோன்றியது.

சந்தின் திருப்பத்தில் ஒரு கல்யாண மண்டபம் இருந்தது. வாசலிலேயே ஒரு சின்ன டேபிள் போட்டிருந்தது. துணி விரிப்பின் மீது சந்தனம், பன்னீர்ச் செம்பு, குங்குமச் சிமிழ், ஆரஞ்சுசுளை— மிட்டாய்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. என்னை, தயங்கி நின்ற என்னைக் கண்டு, மேசையின் பக்கத்திலே நின்றிருந்த ஓர் இளைஞனும் யுவதியும் சிரித்தபடி கும்பிட்டார்கள்.

இதுதான் கேசவன் கல்யாண மண்டபம் என்று ஏனோ சர்வ அலட்சியமாகத் தோன்றியது. உள்ளே நுழைந்தேன்.

குழந்தைகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடி விளையாடிக் கல்யாண குதூகலத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வயதானவர்கள் தங்களுக்கென்று அளிக்கப்பட்டிருந்த சௌகரியமான ஆசனத்திலிருந்து மௌனமாக வேடிக்கை பார்த்தவாறு இருந்தார்கள். இளைஞர்களும் நடுவயதுக்காரர்களும் நடந்து கொண்டும் — கும்பல் கும்பலாக நின்று பேசிக் கொண்டும் இருந்தார்கள். இளம் பெண்கள் தங்கள் வெவ்வேறு ஆகிருதிகளை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளத்தக்க தருணமாக அந்த மாலைப் பொழுதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓர் இளைஞர் என்னிடம் வந்து 'இப்படி வாங்க சார் ' என்று மாடிக்கு அழைத்துப் போனார். வரிசையாக நாற்காலி மேசை போட்டுச் சிலர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'சாமி... சாரைக் கவனி...' என்று விட்டு என்னைப் பார்த்து, 'சாப்பிட்டு வாங்க சார்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

சாமி என்கிற இடுப்பில் துண்டும், மேலே பனியனும் அணிந்திருந்த ஒருவர் என்னை ஓர் இலைக்கு முன்னால் உட்கார வைத்தார்.

முதலில் பாலில் செய்யப்பட்ட பெங்காலி இனிப்பு பரிமாறப் பட்டது. சாப்பிட்டேன். எனக்கு பெங்காலி இனிப்பு பிடிக்கும்.

'இன்னொன்று போடட்டுமா சார்' என்றார் சாமி. நான் மறுக்கவில்லை.

அடுத்த படியாகப் பூந்தி போட்டார்கள். அதுவும் நன்றாகவே இருந்தது. ரசித்துச் சாப்பிட்டேன்.

காரமாக மிக்சர். உண்மையான மிக்சர். மிக்சரில் சிறப்பான விஷயம், அதில் முந்திரிப் பயிறுகள் முழு முழுத் துண்டுகளாய்க் கிடந்தன.

கேசவன் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் பிரமாதப் படுத்திவிட்டார் என்று நினைத்தேன். மாலை டிபனே இப்படி இருந்ததெனில் இரவு சாப்பாடு எப்படி இருக்கும் என்று கணக்குப் போட்டேன். ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கடைசி நாள்வரை கல்யாணச் செலவுக்காக, கேசவன் பணம் தேடி அலைந்து திரிந்தது எனக்குத் தெரியும். கடைசியில் எவ்வாறு பணம் கிடைத்தது? மூன்று தங்கைகளைக் கரையேற்றி, நெற்றி பின்னுக்குப் போன பின்னால் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளும் கேசவன் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் என்று மனசு சொல்லிக் கொண்டது.

கடைசியாகக் காப்பி கொடுத்தார் சாமி. கல்யாணக் காப்பி மாதிரி இல்லை. நிஜமான காப்பி.

'காப்பி எப்படி சார்...' என்றார் சாமி.

'ஃபஸ்ட் கிளாஸ்...' என்றேன் நான்.

'சாமி தயாரிப்பாச்சே. சார் — என் கையால சாப்பிட்டவங்க கல்யாணத்தை வேணும்னா மறந்துடலாம் — நான் பண்ணிப் போட்டதை மறக்கக்கூடாது...' என்றார்.

திருப்தியோடு கீழே வந்தேன்.

உட்கார்வதற்கு நாற்காலிகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. சிலர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அதிகமாக வயதானவர்களே கையில் பெட்டி பெட்டியாக அன்பளிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தி ருந்தார்கள்.

நானும் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். மண மக்களுக்கு என ஒரு சோபா போடப்பட்டு அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. பக்கத்தில் மேடை. அந்த மேடையில், பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சில பேர் ஐரோப்பிய இசைக் கருவியை எடுத்துக் கொண்டு தோன்றினார்கள். தோன்றி இசை மீட்டத் தொடங்கினார்கள்.

சுற்றும் முற்றும் எனக்குத் தெரிந்த முகம் ஏதாவது தெரியாதா என்று ஏக்கம் வந்தது. கேசவனின் மூன்று தங்கைகளில் ஒருத்தி

முகமும் தென்படவில்லை. அது மட்டும் அல்ல. அவர்களின் புருஷன்மார்களும் தென்படவில்லை.

மேடைக்குப் பின்னே ஓர் அறை இருந்தது. மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் அங்கு இருப்பார்கள்.

உள்ளேயே போய்க் கேசவனைப் பார்த்து விடணும் போல இருந்தது. ஆனாலும் கூச்சமாய் இருந்தது.

வந்திருந்த நபர்களின் தோரணையைப் பார்க்கும் போது முதல் முறையாக எனக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. இது நான் வர வேண்டிய கல்யாண மண்டபம் இல்லை. இது கேசவன் கல்யாணமும் இல்லை என்று.

குப்பென்று உடம்பில் உஷ்ணம் பரவி, வேர்ப்பது எனக்குத் தெரிந்தது. ஃபேனுக்குக் கீழேதான் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

மேடைக்குப் பின்புறம் இருந்த அறையில் இருந்து கோட் அணிந்த பெரியவர் — அவரைத் தொடர்ந்து ஒரு பெரியம்மா இருவரும் வந்தார்கள். இவர்களுக்குப் பின்னால் இளைஞர்களும் இளம் பெண்களும் ஆரவாரமாக பெரியவர்களைத் தள்ளித் கொண்டு வருவது போல் சோபாவை நோக்கி வந்தார்கள்.

சோபாவின் அருகில் வந்ததும், ஒருவர் ஒரு மாலையை பெரியவர் கழுத்தில் போட்டார். மற்றொரு மாலையை அவர் கையில் கொடுத்து பெரியம்மாவுக்குப் போடச் சொன்னார். பெரியவரும் சிரித்தவாறு போட்டார். அந்த வயதான, அறுபதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த அம்மாவின் முகம் திடீரெனச் சிவந்தது. கண்களில் லேசாக நீர் அரும்புவது போல் எனக்குப் பட்டது. அரும்பியது உண்மைதான்.

மாலை போட்டவர் பெரியவரின் கையைக் குலுக்கி வாழ்த்துத் தெரிவித்தார். அடுத்ததாக, இளைஞர்கள், பெண்கள் குழந்தைகள் எல்லோரும் அவர்கள் காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றார்கள்.

எனக்குச் சர்வ நிச்சயமாகிவிட்டது. கேசவன் கல்யாண வரவேற்பு இல்லை. யாரோ ஒரு பெரியவரின் அறுபது ஆண்டு விழா. காலையில் சாஸ்திர பூர்வமாகக் கல்யாணம் முடித்திருக்க வேண்டும். மாலையில் நண்பர்களுக்கு இது.

எனக்கு முதலில் அவமானமாக இருந்தது. யாரோ ஒருவர் வீட்டில், அவர் அழைப்பின்றிப் புகுந்து சோறும் தின்றதுபோல் இருந்தது. இரண்டு தரம் வாங்கித் தின்ற பெங்காலி ஸ்வீட், முந்திரிப் பயிறு கிடந்த மிக்சர் எல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன.

திருடனைப் பார்ப்பதுபோல என்னை யாரும் பார்க்கிறார்களா என்று நோட்டமிட்டேன். அப்படி யாரும் இல்லை.

உடனே அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து வந்து விடணும் போல் இருந்தது. ஆனாலும் எழுந்து போகக் கூடாது என்றும் இருந்தது.

அந்தப் பெரிய மணமக்களைச் சுற்றிக் கொண்டு ஒரு கூட்டம் பரிசுப் பொருள்களைக் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தது. சுற்றி நின்றவர்கள் என்ன என்னவோ சொல்லிச் சிரித்தார்கள். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சிரிப்பைப் பூசிக்கொண்டு, சந்தோஷத்தில் அமிழ்ந்து வாரி இறைத்தாற்போல் இருந்தது. ஆனந்தம் அன்றி வேறொன்றும் அங்கு இல்லை என்பதாக இருந்தது அந்தச் சூழல்.

பெரியவர்களைச் சுற்றி நின்ற பெண்கள் அவர்களின் மகள்களாக, மருமகள்களாக இருக்கிறார்கள். ஆண்கள் மகன்களாக மருமகன்களாக இருக்கிறார்கள்.

அந்தப் பெரியவர்களின் முகம் என்னுள் ஆழமாகப் பதிந்தி ருந்தது. ஒரு வெற்றிகரமான வாழ்க்கையை நடத்தின, சந்தோஷக் களைப்பு அந்த முகங்களில் இருந்தது.

உனக்கு இது, உனக்கு இது என்று பங்கிடப்பட்டு அந்தப் பெரிய தம்பதிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட கடமையைச் செய்த தீர்த்த அமைதி அவர்களின் முகங்களில் இருந்தது. தொடர்பு அறக்கூடாத ஒரு பெரிய சங்கிலியில் ஒரு கண்ணியாகத் தம்மை இணைத்துக் கொண்டு தம்மோடு இன்னொரு கண்ணி இணைய இடம் கொடுத்திருக்கிற பொறுப்பு... எனக்கு மனசு நிறைவாய் இருந்தது.

பெண்கள் அந்த வயதான மணப்பெண்ணை என்ன என்னமோ சொல்லிக் கேலி செய்வது தெரிகிறது. அந்த அம்மா என்னவோ சொல்லிச் சிரிப்பதும் தெரிந்தது. யாரோ ஒரு சின்னப் பெண் ரொம்பக் கிண்டலாக என்னவோ சொல்லியிருப்பார்கள் போலும். அவளை அடிப்பதாகப் பாசாங்குக் கோபம் காட்டித் தன் கையை உயர்த்தினாள் அந்தத் தாய். இளையவள் சிரித்துக் கொண்டே விலக, ஒரு சிரிப்பொலி அலை அலையாகப் பரவி ஓய்ந்தது.

அடிக்க ஓங்கிய கையோடு அந்த அம்மா, இளையவள் கையில் இருந்த குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள்.

நரைத்த தன் கூந்தலுக்கு மல்லிகைப்பூ வைத்திருந்தார் அந்த அம்மா. புதுப்பெண் போலவே பட்டுப் புடவை கட்டியிருந்தார்.

ஹால் முழுக்க வெளிச்சம் பரவியிருந்தது. மேலே வர்ண வர்ணப் பலூன்கள், காகிதப் பூக்கள் சூழ்நிலையை ரம்மியப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தன.

இசைக் கருவிகள் இணைந்து உரத்தக் குரல் எழுப்பின... கூட்டம் கொஞ்சம் குறைந்திருந்தது. சிரம பரிகாரமாக அந்தத் தம்பதிகள் உட்கார்ந்தார்கள். ஒரு பெண் இரண்டு டம்ளர்களில் அவர்களுக்குக் குடிக்கக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

நான் எழுந்து அவர்களை அணுகினேன். நான் புதியவன் என்கிற பாவமே அந்தப் பெரியவரிடம் இல்லை. நான் நீட்டிய கைக்குள் அவர் தன் கையை இணைத்துக் கொண்டார். அந்த அம்மாவின் காதுப்பொட்டில் வியர்வை துளிர்த்திருந்தது.

வாசலில் தாம்பூலம் கொடுத்தார்கள். பெற்றுக் கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

இருட்டியிருந்தது.

வாசலை ஒட்டி நரிக்குறவர் கூட்டம் ஒன்று இரைந்து பேசிக் கொண்டு காத்திருந்தது.

கேசவன் கல்யாணத்துக்குப் போக முடியாததில் எனக்கு வருத்தம் இல்லை. ஆனால் அவருக்கு இருந்ததைப் பின்னால் அறிந்தேன்.

1986